

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.298 van 10 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANHERCK loco advocaat K. DASSEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Zakho, Noord-Irak. Sinds één jaar en een half zou u manager zijn van de amateur voetbalclub 'Newroz' van Zakho. Op 25 mei 2008 zouden jullie een voetbalmatch gaan spelen zijn tegen de voetbalclub 'Dila' op het voetbalplein te Derkar. Er zouden echter gevechten zijn uitgebroken en er zouden schoten gelost zijn waarop iedereen het hazepad koos. U zou direct naar Zakho gevlucht zijn. U zou vernomen hebben dat drie supporters van de 'Dila' voetbalclub aangehouden waren waaronder een zekere Haval. De volgende dag zou u ingelicht zijn over de dood van Ahmad Shamasadin Sindi van de 'Dila' voetbalclub. Twee à drie dagen na de aanhouding van Haval zou hij u van de dood van Ahmad beschuldigd hebben. De familie van Ahmad zou u ook hiervan beschuldigd hebben. Ze zouden dit incident aangegrepen hebben om een oude vete tussen uw oom Hadji Youssef Mohammed, een KDP'er (Koerdisch Democratische Partij), en hun familie, die samenwerkte met Saddam, af te handelen door u te laten beschuldigen van moord op Ahmad. Zulks ondanks het feit dat uw oom door de veiligheidsdienst van Saddam Hussein zou zijn opgepakt, gedurende drie jaar en half zou zijn gedetineerd en na zijn vrijlating was overleden. U zou gedurende vijf dagen op verschillende plekken in Zakho verbleven hebben en daarna zou u van 30 mei 2008 tot 5 september 2008 in een grot in een heuvel in het dorp Urmada ondergedoken zijn. Op 15 augustus 2008 zou de politie bij u thuis zijn gekomen met een arrestatiebevel. Dezelfde dag nog zou een vriend naar u gekomen zijn om u het

arrestatiebevel te tonen en het vervolgens terug naar uw huis in Zakho te brengen. Via uw oom zou u vernomen hebben dat de autoriteiten Haval en de andere twee in vrijheid zouden hebben gesteld en dat u nu gezocht wordt voor de moord op Ahmad. Tijdens uw onderduikperiode zou u vernomen hebben dat de familie van de overleden Ahmed ongeveer driemaal naar uw huis was gekomen op zoek naar u en aangezien een oplossing uitbleef zou u aangeraden zijn om het land te verlaten. Via Turkije zou u op 16 september 2008 in België zijn aangekomen. Uw oom zou het originele arrestatiebevel samen met uw identiteitsdocumenten meegegeven hebben met een vriend, die na een bezoek aan Noord-Irak, terugkeerde naar Duitsland.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U vreest enerzijds door de familie van Ahmed te zullen worden gedood en anderzijds vreest u door de Koerdische autoriteiten gezocht te worden omwille van verdenking van de moord op Ahmed (gehoorverslag CGVS, p. 10). Vooreerst dient aangestipt dat u uw vrees ten aanzien van de familie van Ahmed niet aannemelijk kan maken. Zo is het merkwaardig dat deze familie nog steeds uw familie zou viseren omwille van het feit dat uw oom en vader ten tijde van Saddam beschuldigd werden lid te zijn van KDP (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl actueel de KDP de macht in handen heeft in Zakho. Het is ook weinig begrijpelijk waarom die familie nog steeds op wraak belust zou zijn indien uw oom al een gevangenisstraf heeft uitgezeten en daarna overleden is (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 14). Verder is het weinig overtuigend dat u uw versie van de feiten aan de Koerdische autoriteiten nooit zou hebben gegeven omdat u als persoon alleen stond tegenover de beschuldigingen van de familie van Ahmad en u niet zou worden geloofd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze door u aangevoerde redenen zijn niet afdoende daar dit louter veronderstellingen zijn van uwentwege. Het tweede argument voor het uitblijven van uw getuigenis bij de Koerdische autoriteiten, namelijk omdat de Koerdische autoriteiten niet in staat zijn om de zaak goed te onderzoeken aangezien zij als nieuwe autoriteit geen mogelijkheid hebben om objectief te oordelen (gehoorverslag CGVS, p. 11), is ook geen afdoende verklaring gezien dit weerom louter veronderstellingen zijn van uwentwege. Voorts kan u ook geen enkel begin van bewijs neerleggen dat betrekking heeft op de dood van Ahmed (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het enige document wat u neerlegt is een arrestatiebevel. Wat betreft dit door u neergelegde document dient er echter te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er ernstige twijfel bestaat omtrent de authenticiteit van dit voorgelegde stuk. Zo is onder andere de hoofding van dit document de 'Investigation Court of Zakho' terwijl er onderaan het document een stempel van de 'Personality Status Court' staat, hetgeen absoluut niet mogelijk is daar dit twee verschillende instanties zijn en daar deze laatst genoemde instantie geen arrestatiebevelen uitvaardigt tegen mensen die van misdaden beschuldigd worden. Het dubieuze karakter van dit document wordt andermaal onderstreept door het feit dat u in de vragenlijst die u samen met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 september 2008 hebt ingevuld met geen woord gerept hebt over het bestaan van dit arrestatiebevel (zie vragenlijst p. 2). Meer nog, u beperkt uw vrees voor vervolging enkel tot het feit dat u door de familieleden van Ahmed gedood zal worden. U maakt nergens allusie op het feit dat u gerechtelijke vervolging vreest door de Koerdische autoriteiten (vragenlijst p. 2). Deze lacune doet afbreuk aan de geloofwaardigheid met betrekking tot uw vrees door de Koerdische autoriteiten gezocht te worden voor de moord op Ahmed temeer u op het Commissariaat-generaal beweert dat u tijdens uw onderduikperiode in Noord-Irak met uw eigen ogen het arrestatiebevel gezien zou hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 5 en 6). Het niet eerder aanhalen van dergelijk cruciaal element, dat aan de basis ligt van uw onmiddellijke vluchtaanleiding, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient nog aangestipt dat u heel vaag blijft over het proces dat zou lopen in kader van het onderzoek naar de moord op Ahmad. Zo zou u de namen van de drie personen die aanvankelijk aangehouden werden niet kennen. U beperkt zich tot de

voornaam van één persoon (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw geringe kennis over de informatie en de personen die tegen u getuigden zijn uitermate bevreemdend temeer uw oom 'inside' informatie bekwam via vrienden op de rechtbank (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw gebrek aan kennis over dit proces ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van het feit dat u bij deze zaak betrokken zou zijn.

Er dient te worden geconcludeerd dat u gezien bovenstaande observaties de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw schoolrapport 2007-2008, tonen uw identiteit en uw studies aan, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Deze documenten zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de taal van de asielprocedure. Verzoeker stelt dat de tolk op het Commissariaat-generaal van het Badini naar het Engels-Frans vertaalde en niet naar het Nederlands, de taal die bij het begin van de procedure werd vastgelegd.

Verzoeker beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het onredelijk is om op basis van het rapport van Dr. R. F. te besluiten dat het door hem neergelegde arrestatiebevel vals zou zijn en hij bij gebrek aan bewijs zijn relaas niet aannemelijk zou maken. Het rapport van Dr. R. F. stelt immers niet dat het arrestatiebevel vals zou zijn maar dat er twijfel is omtrent de authenticiteit. Verzoeker betoogt dat hij bij twijfel het voordeel van de twijfel dient te verkrijgen. Verzoeker bevestigt dat het door hem neergelegde arrestatiebevel wel degelijk een echt betreft. Het feit dat hij over dit document op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld, doet hieraan geen afbreuk daar deze dienst slechts een eerste algemeen verkennend gesprek houdt. Bovendien is de vragenlijst niet bindend zodat verzoeker niet kan worden verweten dat hij niet alle elementen van zijn relaas in deze vragenlijst vermeldde.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Verzoeker licht toe dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, omwille van één van

de vijf gronden van de Conventie van Genève, dat hij persoonlijke vervolging riskeert en dat hij onmogelijk de bescherming van zijn land kan inroepen.

Bij brief van 25 februari 2009 brengt verzoeker een overlijdensakte bij van Ahmed. Ter zitting legt hij hiervan het origineel en een eensluitende vertaling neer.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra).

Aangaande de taal bij het gehoor gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Verzoeker werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 12). De verhoorverslagen zijn volledig in het Nederlands opgesteld en ook de bestreden beslissing werd in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen, namelijk het Nederlands, is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Inzake het bijgebrachte arrestatiebevel oordeelde de Commissaris-generaal terecht dat op basis van de beschikbare informatie (administratief dossier, map landeninformatie) er ernstige twijfel bestaat omtrent de authenticiteit van het voorgelegde arrestatiebevel. De informatie is afkomstig van Dr. R. F. die blijkens het Cedoca-antwoorddocument over een aanzienlijke deskundigheid beschikt en door tal van internationale organisaties geraadpleegd wordt. De juridisch onafhankelijke analyse van het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel geeft duidelijk en uitgebreid aan om welke redenen er ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het document. Deze informatie wordt op generlei wijze door verzoeker weerlegd.

Bovendien wijst de bestreden motivering er terecht op dat de authenticiteit van het neergelegde arrestatiebevel verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker van dit arrestatiebevel geen melding maakte in de vragenlijst die hij samen met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld op 16 september 2008 (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Verzoeker verklaarde omtrent het tijdstip van zijn kennisname van dit arrestatiebevel op het CGVS: *“10 augustus 2008, of neen ik heb het pas in België vernomen toen ik het document kreeg maar document zelf dateert van 15 augustus 2008, of neen ik vernam het al in het dorp. op dezelfde dag al omdat ik contact opnam met mijn familie omdat zij, oom en familie, een oplossing aan het zoeken waren voor mij”* (administratief dossier, stuk 4, p.4). Hij verduidelijkte dat de politie dit arrestatiebevel naar zijn huis bracht en dat een vriend van zijn oom *“kwam met het document zelf tot bij mij en liet het mij lezen en dan nam hij het weer mee”* (ibid.). Het niet eerder aanhalen van dergelijk cruciaal element dat aan de basis ligt van zijn onmiddellijke vluchtaanleiding, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dit klemmt des te meer daar verzoekers verklaringen inzake de kennisname van dit arrestatiebevel incoherent zijn.

Aangaande verzoekers stelling dat door de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een eerste algemeen verkennend gesprek wordt gehouden en de vragenlijst niet bindend is zodat hem niet kan worden verweten dat hij niet alle elementen van zijn relaas in deze vragenlijst heeft vermeld, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het is derhalve niet

onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij het bestaan van dit arrestatiebevel op zijn naam en het feit dat hij gezocht wordt door de Koerdische autoriteiten voor de moord op Ahmed van bij de aanvang van zijn procedure zou hebben vermeld.

Aangaande verzoekers stelling dat *“bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd [is] zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid”* dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker weerlegt de motivering niet waar deze stelt dat (i) het merkwaardig is dat de familie van Ahmed verzoekers familie zou viseren omdat verzoekers oom en vader ten tijde van Saddam beschuldigd werden lid te zijn van de KDP terwijl de KDP actueel de macht heeft in Zakho (ii) het niet begrijpelijk is waarom die familie wraak wil als verzoekers oom reeds een gevangenisstraf heeft uitgezeten en daarna is overleden (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn versie van de feiten niet zou kunnen geven. Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij inzake de grote ongeregeldheden bij de voetbalmatch die de aanvang van zijn problemen hebben gevormd. Het bijgebrachte overlijdensattest is evenmin dienstig omdat hij, volgens zijn verklaringen ter zitting, het verkreeg *“per email via zijn oom die het van het ziekenhuis verkreeg”* waarbij dient opgemerkt te worden dat het derhalve een gescand (gekopieerd) attest betreft waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen geloof kan gehecht worden. Verweerder merkt ter zitting tevens terecht op dat het attest als datum van overlijden meldt *“zondag om 17 u, op 25/05/2008”* terwijl verzoeker verklaarde dat de voetbalmatch begon om 8.30 PM (administratief dossier, stuk 4, p.6), aldus later in tijd dan het vastgestelde overlijden van Ahmed hoewel het overlijden van Ahmed slechts een uitvloeisel was van de match.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift uitgebreid melding maakt van de situatie in Irak, beklemtoont verweerder terecht dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonst. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden, is derhalve niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert een schending van de materiële motiveringsplicht aan met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal niet onderzoekt of motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut maar zich louter baseert op de algemene situatie in Noord-Irak zonder zijn persoonlijke problemen aldaar

mee in aanmerking te nemen. Een onmenselijke of vernederende behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM.

4.2. Verweerder merkt terecht op dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In de mate dat verzoeker zich beroept op zijn asielrelaas ter ondersteuning van het verzoek voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient deze hem omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid (zie sub 3.2.) te worden geweigerd.

Verzoeker is afkomstig uit Zakho, Noord-Irak. Uit een analyse van de situatie in Noord-Irak (administratief dossier, landeninformatie) blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoekers verwijzing naar reisadviezen voor de Koerdische regio en de spanningen aan de Turks-Iraakse grens zijn, gelet op het antwoorddocument van Cedoca van 23 september 2008, niet dienstig. De situatie in Noord-Irak is op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Aan verzoeker dient de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 maart 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.